

Arrest

nr. 96 284 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 11 december 2012 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 januari 2013 om 17 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2006 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 12 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel tot terugbrenging (bijlage 26bis).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 januari 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing instelde, wordt door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 211.655 van 1 maart 2011.

Op 22 oktober 2010 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 februari 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 94 732 van 24 oktober 2012 wordt dit beroep verworpen en weigert de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 december 2012 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 11 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 11 december 2012 werd ter kennis gebracht en die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat persoon die verklaart te heten A(...) Z(...)

geboren te G(...), op (in) (...).1990

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.12.2012

Overwegende dat betrokkene op 08.05.2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 25.01.2007 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 22.10.2010 een tweede asielaanvraag indiende die op 08.02.2012 van het CGVS een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 26.10.2012 van de RW deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 06.12.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkenes eerste en tweede asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kregen. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een attest van de Afghaanse ambassade te Brussel voorlegt. Overwegende dat in dit attest staat dat betrokkene volgens het identiteitsdocument met nr. 319691 te Ghazni woont. Overwegende dat betrokkene het identiteitsdocument met nr. 319691 reeds voorlegde bij zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat het CGVS niet expliciet betwist dat in dit identiteitsdocument zou staan dat betrokkene te Ghazni woont. Overwegende dat het CGVS bij betrokkenes eerste asielaanvraag wel oordeelde dat de bewijswaarde van Afghaanse identiteitsdocumenten relatief is. Overwegende dat betrokkene een kopie van zijn paspoort voorlegt, uitgegeven door de Afghaanse ambassade te België op 21.11.2011. Overwegende dat de bewijswaarde van een kopie gering is. Overwegende dat betrokkene dit paspoort bovendien reeds kon voorleggen in het kader van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een brief van de heer Staelens, betrokkenes advocaat voorlegt, met de vraag om betrokkenes dossier voor verder onderzoek over te maken aan het CGVS. Overwegende dat in deze brief wordt ingegaan op het attest van de Afghaanse ambassade dat betrokkene heeft voorgelegd. Overwegende dat hierboven reeds geargumenteed werd waarom dit attest bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene een brief van de burgemeester van Eeklo voorlegt i.v.m. betrokkenes integratie in België. Overwegende dat betrokkenes voorgehouden integratie in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige

asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 14.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 1 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 23 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt aangevochten middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bij de Raad gekend onder het rolnummer 118 092.

2. Het van rechtswege schorsend effect van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1 Artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2 Indien de verzoeker reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel imminent wordt, dan kan hij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoeker sedert 24 januari 2013 van zijn vrijheid werd beroofd, met het oog op de verwijdering. Het blijkt dan ook dat de verwijdering van de verzoeker, gelet op zijn vasthouding, nakend is. De eventuele gedwongen tenuitvoerlegging werd door toedoen van het hierboven weergegeven artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet alvast van rechtswege geschorst tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing

3.1. Over het voorwerp van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoeker op 9 januari 2013 een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die tevens een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het huidige verzoek strekt ertoe de vordering tot schorsing ingediend op 9 januari 2013 versneld te behandelen.

3.2. Over de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

3.2.1. Artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat:

(...)

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat het een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt deze vordering afgedaan overeenkomstig artikel 46.

(...)”

3.2.2. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot het bevelen van voorlopige maatregelen en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn. Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.3. Het verzoekschrift bevat een uitvoerige uiteenzetting met betrekking tot het uiterst dringend karakter van de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

In de nota met opmerkingen wordt erkend dat de verzoeker van zijn vrijheid is beroofd en wordt uitdrukkelijk gesteld dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt betwist.

In casu is de verzoeker sinds 23 januari 2013 van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

3.2.4. Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, is voldaan. De vordering tot schorsing wordt bijgevolg behandeld samen met de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.3. Over het verzoek tot schorsing

3.3.1. Over de rechtspleging met betrekking tot het verzoek tot schorsing

De Raad beperkt zich voor de beoordeling van de vordering tot schorsing waarvan de versnelde behandeling wordt gevraagd, tot de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 december 2012 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, zoals door de verzoeker verzonden per aangetekend schrijven van 9 januari 2013.

3.3.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.3.2.1. De verweerder zet in de nota met opmerkingen, ingediend in antwoord op het schorsingsverzoek van 9 januari 2013, de volgende exceptie uiteen met betrekking tot de ontvankelijkheid van het verzoek tot schorsing:

“Artikel 51/8, tweede alinea, van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 voorziet:

“Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld”

De vordering strekkende tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing dd. 11.12.2012, houdende de weigering om verzoekers tweede asielaanvraag in overweging te nemen, is dan ook niet ontvankelijk.”

3.3.2.2. Artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

3.3.2.3. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof, nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad slechts bevoegd om van een vordering tot schorsing van een in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet genomen beslissing kennis te nemen indien blijkt dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund en het bestuur onterecht toepassing maakte van voormelde wetsbepaling. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het “*nieuwe*” artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat de verzoeker een ernstig middel moet aanvoeren waarin hij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en aantoont dat de beslissende overheid de door hem aangevoerde “*nieuwe gegevens*” ten onrechte buiten beschouwing laat.

3.3.2.4. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij beroept zich tevens op machtsoverschrijding.

De verzoeker citeert artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en licht het middel verder als volgt toe:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

In de bestreden beslissing valt te lezen: “(...)Overwegende dat betrokkene op 06.12.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste en tweede asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kregen. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een attest van de Afghaanse ambassade te Brussel voorlegt. Overwegende dat in dit attest staat dat betrokkene volgens het identiteitsdocument met nr. 319691 te Ghazni woont. Overwegende dat betrokkene het identiteitsdocument met nr. 319691 reeds voorlegde bij zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat het CGVS niet expliciet betwist dat in dit identiteitsdocument zou staan dat betrokkene te Ghazni woont. Overwegende dat het CGVS bij betrokkene eerste asielaanvraag wel oordeelde dat de bewijswaarde van Afghaanse identiteitsdocumenten relatief is. Overwegende dat betrokkene een kopie van zijn paspoort voorlegt, uitgegeven door de Afghaanse ambassade te België op 21.11.2011. Overwegende dat de bewijswaarde van een kopie gering is. Overwegende dat betrokkene dit paspoort bovendien reeds kon voorleggen in het kader van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene een brief van de heer Staelens, betrokkene advocaat voorlegt, met de vraag om betrokkene dossier voor verder onderzoek over te maken aan het CGVS. Overwegende dat in deze brief wordt ingegaan op het attest van de Afghaanse ambassade dat betrokkene heeft voorgelegd. Overwegende dat hierboven reeds geargumenteed werd waarom dit attest bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene een brief van de burgemeester van Eeklo voorlegt i.v.m. betrokkene integratie in België. Overwegende dat betrokkene voorgehouden integratie in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.(...)”

In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat de nieuwe elementen die verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een kopie van haar afghaans paspoort en een attest van de Afghaanse ambassade in Brussel, reeds kon naar voren gebracht worden bij haar vorige asielaanvraag en dat verzoekende partij haar herkomst/nationaliteit reeds tijdens haar vorige asielaanvragen trachtte te staven, maar dat de Belgische instanties geen geloof hechtten aan de nationaliteit/herkomst van verzoekende partij tijdens haar vorige asielprocedures.

De nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij sluit volledig aan bij haar vorige asielaanvragen. Volgens verwerende partij zouden de nieuwe elementen geen nieuwe gegevens betreffen waaruit zou blijken dat zij ernstige aanwijzing heeft op een gegronde vrees voor vervolging. Het feit dat dergelijke officiële documenten niet in overweging worden genomen, is werkelijk onbegrijpelijk. Verzoekende partij is een Afghaanse Staatsburger zij vreest dus wel degelijk de chaos in haar land van herkomst en zou dus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moeten toegekend krijgen.

Tijdens de vorige asielaanvragen werd immers getwijfeld aan de nationaliteit en de herkomst van verzoekende partij. Het CGVS stelde dat het niet ongebruikelijk is dat vele Afghanen naar buurlanden trekken en aldaar de nationaliteit verwerven. Het paspoort van verzoekende partij toont dus met honderd procent zekerheid aan dat zij de Afghaanse nationaliteit bezit.

Ten tweede werd er tijdens de vorige asielaanvragen getwijfeld aan de afkomst van verzoekende partij. Het CGVS hechtte geen geloof aan het verblijf van verzoekende partij in Ghazni. Wel nu, het attest van de ambassade stelt zwart op wit dat verzoekende partij in Ghazni gewoond heeft. Het geen onmisbaar aantoon dat verzoekende partij wel degelijk afkomstig is van Ghazni en al die tijd de waarheid sprak.

Verzoekende partij is werkelijk ten einde raad. Wat moet zij nog kunnen voorleggen opdat verwerende partij haar zou geloven?

Hoe dan ook is een terugkeer voor verzoekende partij naar Afghanistan en meer bepaald Ghazni uitgesloten. Aan de hand van deze nieuwe asielaanvraag wil verzoekende partij haar dossier opnieuw laten bestuderen. Tijdens haar vorige asielaanvragen werd er geen geloof gehecht aan haar Afghaanse herkomst/nationaliteit. De nieuwe elementen die verzoekende partij thans voorlegt bewijzen ontegensprekelijk dat zij een Afghaanse Staatsburger is die verbleef in Ghazni.

De verwerende partij herhaalt meermaals in de thans bestreden beslissing dat tijdens de eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht aan haar nationaliteit/herkomst van verzoekende partij door de CGVS en vervolgens door de RvV. De verwerende partij meent dan ook dat zij zich ertoe kan beperken enkel de nieuw aangebrachte elementen of feiten te onderzoeken.

In beginsel is het RvV bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden door gezag van gewijsde, maar er kan sprake zijn van een uitzondering, zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 aangegeven:

“wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen”.

Verder dient er rekening gehouden worden met alle elementen (ook van vorige asielprocedures) bij het behandelen van een meervoudige asielaanvraag (RvSt ibidem p.7):

“Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput; Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij

Tijdens de vorige asielaanvragen werd immers getwijfeld aan de nationaliteit en de herkomst van verzoekende partij. Het CGVS stelde dat het niet ongebruikelijk is dat vele Afghanen naar buurlanden trekken en aldaar de nationaliteit verwerven. Het paspoort van verzoekende partij toont dus met honderd procent zekerheid aan dat zij de Afghaanse nationaliteit bezit.

Ten tweede werd er tijdens de vorige asielaanvragen getwijfeld aan de afkomst van verzoekende partij. Het CGVS hechtte geen geloof aan het verblijf van verzoekende partij in Ghazni. Wel nu, het attest van de ambassade stelt zwart op wit dat verzoekende partij in Ghazni gewoond heeft. Het geen onmisbaar aantoont dat verzoekende partij wel degelijk afkomstig is van Ghazni en al die tijd de waarheid sprak.

Verzoekende partij is werkelijk ten einde raad. Wat moet zij nog kunnen voorleggen opdat verwerende partij haar zou geloven?

Hoe dan ook is een terugkeer voor verzoekende partij naar Afghanistan en meer bepaald Ghazni uitgesloten. Aan de hand van deze nieuwe asielaanvraag wil verzoekende partij haar dossier opnieuw laten bestuderen. Tijdens haar vorige asielaanvragen werd er geen geloof gehecht aan haar Afghaanse herkomst/nationaliteit. De nieuwe elementen die verzoekende partij thans voorlegt bewijzen ontegensprekelijk dat zij een Afghaanse Staatsburger is die verbleef in Ghazni.

De verwerende partij herhaalt meermaals in de thans bestreden beslissing dat tijdens de eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht aan haar nationaliteit/herkomst van verzoekende partij door de CGVS en vervolgens door de RvV. De verwerende partij meent dan ook dat zij zich ertoe kan beperken enkel de nieuw aangebrachte elementen of feiten te onderzoeken.

In beginsel is het RvV bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden door gezag van gewijsde, maar er kan sprake zijn van een uitzondering, zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 aangegeven:

“wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen”.

Verder dient er rekening gehouden worden met alle elementen (ook van vorige asielprocedures) bij het behandelen van een meervoudige asielaanvraag (R.vSt ibidem p.7):

“Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput; Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij die zich hebben voorgedaan na het afsluiten van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij en dus niet kunnen betrekking hebben op nieuwe bewijsstukken - dit zijn dus bewijsstukken die dateren na het afsluiten van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij - die weliswaar betrekking hebben op feiten die reeds

geëvalueerd en beoordeeld werden in het kader van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij.

Het standpunt van de verwerende partij komt er in feite op neer dat een kandidaat asielzoeker, na het afgewezen zien van een eerste asielverzoek, enkel nog asiel kan aanvragen in België indien in zijn of haar land van herkomst zich feiten voordeden nadat hij of zij dus zijn land van oorsprong reeds verlaten zou hebben.

Dit is uiteraard absurd.

Het is immers bijna onmogelijk in te denken dat er in het land van herkomst van gelijk welke afgewezen kandidaat asielzoeker, er zich na het vertrek van deze kandidaat asielzoeker, er zich nog feiten zouden voordoen die aanleiding zouden kunnen geven tot een erkenning van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet, maar dat deze feiten volledig vreemd zouden zijn aan de asielmotieven die de kandidaat vluchteling inriep gedurende zijn eerste asielprocedure.

Dit kan en is niet de bedoeling geweest van de wetgever bij art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dan ook dat deze opvatting van de verwerende partij strijdt met art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure/

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu' il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que si peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire à l'appui de sa première demande, constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;

Verder stelt de verwerende partij in de thans bestreden beslissing dat verzoekende partij haar nieuwe elementen reeds naar voren kon gebracht hebben bij haar eerste asielaanvraag.

Dit is echter niet correct.

De tweede asielprocedure van verzoekende partij werd afgelsoten door de RvV dd. 24 oktober 2012.

Het thans neergelegde attest werd aan verzoekende partij uitgereikt door de Afghaanse Ambassade in België op 22 november 2012!!

Wat het paspoort betreft van verzoekende partij, wou zij deze al aanbrengen tijdens de tweede asielprocedure, maar de vorige raadsman van verzoekende partij had haar aangeraden nog te wachten, hetgeen natuurlijk thans in het nadeel spreekt voor verzoekende partij. Wat er ook van moge zijn het paspoort van verzoekende partij is nog steeds een krachtig en officieel document dat haar afkomst, identiteit en nationaliteit bevestigt.

Het spreekt voor zich dat verzoekende partij dit nieuwe element niet eerder kon aanbrengen, ze verkreeg haar nieuw document na het beëindigen van haar eerste asielaanvraag!

Door deze nieuwe documenten wordt wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij bevestigd en wordt daarenboven de ACTUELE/TOEKOMSTIGE vrees voor vervolging van verzoekende partij aangetoond.

Zoals hierboven reeds beschreven verwijst de verwerende partij in haar motivering naar de vorige negatieve asielbeslissingen van verzoekende partij. Het is alsof de verzoekende partij reeds van tevoren geen kans verdient en dat zij geen enkel nieuw element zou kunnen aanbrengen opdat de verwerende partij zou geloof hechten aan haar asielrelaas.

De manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt is echter niet redelijk en doet bijna het vermoeden rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat de verzoekende partij en haar asielverhaal niet kan bewijzen omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft.

Dergelijke ingesteldheid kan niet getolereerd worden ten aanzien van verzoekende partij, gezien zij wel degelijk vreest voor haar leven in haar land van herkomst en zij dan ook met aandrang vraagt om haar derde asielrelaas serieus en grondig te onderzoeken.

(...)

De verwerende partij stelt het volgende in de thans bestreden beslissing:

“(...)Overwegende dat betrokkene een kopie van zijn paspoort voorlegt, uitgegeven door de Afghaanse ambassade te België op 21.11.2011. Overwegende dat de bewijswaarde van een kopie gering is.(...)”

Verwerende partij stelt dat een kopie een geringe bewijswaarde heeft. Deze stelling overschrijdt echter de bevoegdheid van de verwerende partij. Verwerende partij is immers enkel bevoegd om het nieuw karakter van een element te beoordelen, zij mag geen uitspraken doen over de waarde van dit nieuw element.

Ter zake kan verwezen worden naar een arrest 84 948 dd. 19 juli 2012 waarin het een identieke situatie betreft, namelijk een niet in overwegingname van een asielaanvraag waarbij betrokkene eveneens kopies naar voren werden gebracht. Het CCE oordeelde als volgt:

En l'occurrence, le Conseil constate qu'en énonçant que « [...] les lettres de témoignage et photos [produits à l'appui de la nouvelle demande d'asile] sont de nature privée, nature dont il découle qu'il ne peut en être apporté aucune preuve [...] que l'intéressé produit un scan d'une convocation sans apporter d'élément probant attestant que ce scan est conforme à l'original; la partie défenderesse ne s'est pas limitée à un examen du caractère nouveau des éléments produits par le requérant à l'appui de sa deuxième demande d'asile mais a apprécié leur portée par rapport aux craintes de persécution et au risque d'atteintes graves allégués, d'une manière qui outrepassé la compétence qui lui est conférée par l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980, En effet, le pouvoir de la partie défenderesse dans ce cadre se limite à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués. L'examen de la fiabilité des documents déposés à l'appui d'une nouvelle demande d'asile excède dès lors l'appréciation du caractère nouveau, au sens de l'article 51/8 précité, des éléments produits, et participe de l'examen au fond de ceux-ci (dans le même sens : CCE, arrêt n°49 708 du 19 octobre 2010, confirmé par C.E., arrêt n°215.579 du 5 octobre 2011).

in casu heeft verwerende partij eveneens haar bevoegdheid overschreden door te stellen dat een kopie geen bewijswaarde zou hebben. Dit komt immers niet aan haar toe, maar wel aan het CGVS.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding.

Bijgevolg is er hier sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 3 EVRM en schending van artikel 51/8 wat betreft het aanbrengen van nieuwe elementen die wel degelijk bewijzen dat de verzoekende partij gevaar loopt in haar regio”.

3.3.2.5. Voor zover de verzoeker met zijn uiteenzetting dat hij “een Afghaans Staatsburger is die dus wel degelijk de chaos in zijn land van herkomst vreest en dus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend krijgen” en het betoog dat hij “met aandrang vraagt om (zijn) derde asielrelaas serieus en grondig te onderzoeken” aan de Raad zou vragen zich uit te spreken over toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker, merkt de Raad op dat hij in het kader van huidige procedure optreedt als annulatierechter en hij in die hoedanigheid enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van de verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen, noch is hij bevoegd om in het kader van de thans voorliggende vordering tot schorsing de subsidiaire bescherming aan de verzoeker toe te kennen.

3.3.2.6. De Raad wijst er op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning

aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

3.3.2.7. Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.3.2.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag in een interview van 11 december 2012 het volgende antwoord gaf op de vraag “Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?” (administratief dossier, interview dd. 11 december 2012, vraag 15):

“Vandaag kan ik u nieuwe documenten voorleggen als nieuwe elementen voor mijn asielaanvraag. Deze zijn:

- 1. Attest van de Ambassade van Afghanistan te Brussel. In deze attest word er bevestigd dat ik de identiteitsnummer 319691 heb en geboren ben op 19/12/1990 te Ghazni.*
- 2. Brief van mijn advocaat. In deze brief bevestigt mijn advocaat mijn problematiek in Afghanistan.*
- 3. Kopie van mijn Afghaanse PP. Deze PP werd op 21/11/2011 uitgegeven door de Afghaanse ambassade te Brussel, België. Deze leg ik voor als bewijs van mijn afkomst en nationaliteit. U kan ook zien dat op de eerste pagina van de PP mijn geboortedatum gecorrigeerd werd naar 19/12/1990.*
- 4. Brief van het kabinet van de burgemeester van Eeklo. De burgemeester van Eeklo bevestigt dat ik al sedert 4 jaar woonachtig ben in Eeklo, goed Nederlands spreek, avondlessen volg en sociaal betrokken ben. De burgemeester bevestigt dat ik een verrijking voor de maatschappij ben.”*

Lezing van de bestreden beslissing leert dat de door de verzoeker bijgebrachte elementen werden beoordeeld in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Omtrent het attest van de Afghaanse

ambassade te Brussel wordt geoordeeld *“Overwegende dat in dit attest staat dat betrokkene volgens het identiteitsdocument met nr. 319691 te Ghazni woont. Overwegende dat betrokkene het identiteitsdocument met nr. 319691 reeds voorlegde bij zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat het CGVS niet expliciet betwist dat in dit identiteitsdocument zou staan dat betrokkene te Ghazni woont. Overwegende dat het CGVS bij betrokkenes eerste asielaanvraag wel oordeelde dat de bewijswaarde van Afghaanse identiteitsdocumenten relatief is.”* Over het kopie van het paspoort vermeldt de bestreden beslissing *“Overwegende dat de bewijswaarde van een kopie gering is. Overwegende dat betrokkene dit paspoort bovendien reeds kon voorleggen in het kader van zijn vorige asielaanvraag.”* Met betrekking tot de brief van de heer Staelens oordeelt de bestreden beslissing *“Overwegende dat betrokkene een brief van de heer Staelens, betrokkenes advocaat voorlegt, met de vraag om betrokkenes dossier voor verder onderzoek over te maken aan het CGVS. Overwegende dat in deze brief wordt ingegaan op het attest van de Afghaanse ambassade dat betrokkene heeft voorgelegd. Overwegende dat hierboven reeds geargumenteed werd waarom dit attest bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd.”* en met betrekking tot de brief van de burgemeester van Eeklo wordt vastgesteld *“Overwegende dat betrokkene een brief van de burgemeester van Eeklo voorlegt i.v.m. betrokkenes integratie in België. Overwegende dat betrokkenes voorgehouden integratie in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.”* De bestreden beslissing overweegt daarnaast ook *“dat de verzoeker zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zijn”*. De verweerder concludeert tot slot globaal, en dus met betrekking tot alle door de verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag overgemaakte elementen dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen”*.

3.3.2.9. In zijn betoog erkent de verzoeker dat zijn nieuwe asielaanvraag volledig aansluit bij zijn vorige asielaanvragen. Hij acht het echter onbegrijpelijk dat officiële documenten niet in overweging worden genomen. De verzoeker merkt op dat in de vorige asielaanvragen geen geloof werd gehecht aan zijn Afghaanse afkomst of nationaliteit en geeft te kennen dat de thans voorgelegde nieuwe elementen wel degelijk bewijzen dat hij een Afghaanse Staatsburger is die verbleef in Ghazni. De verzoeker meent dat hij bij zijn derde asielaanvraag nog wel “nieuwe elementen” mag aanbrengen die zijn verhaal bevestigen en meent dat de opvatting van de verweerder strijdt met artikel 51/8 van de vreemdelingenwet waar deze laatste van oordeel is dat nieuwe gegevens in de zin van het genoemde artikel 51/8 alleen maar betrekking mogen hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na het afsluiten van de eerdere asielprocedure. De verzoeker stelt dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie ook een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt dat het attest van de Afghaanse ambassade werd uitgereikt op 22 november 2012, zodat hij het niet kon voorleggen in het kader van zijn vorige asielprocedure die afgesloten werd door het arrest van de Raad van 24 oktober 2012. Met betrekking tot het paspoort stelt de verzoeker dat hij dit reeds wou aanbrengen tijdens zijn tweede asielprocedure, doch zijn vorige raadsman zou hem hebben aangeraden nog te wachten. De verzoeker meent dat deze nieuwe documenten wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en zijn actuele of toekomstige vrees voor vervolging aantonen. De verzoeker meent tevens dat de verweerder zijn bevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat het voorgelegde kopie van zijn paspoort een geringe bewijswaarde heeft, deze beoordeling komt volgens de verzoeker enkel aan de commissaris-generaal toe.

3.3.2.10. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de verzoeker uit het oog lijkt te verliezen dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, duidelijk bepaalt dat de nieuwe gegevens die in het kader van een herhaalde asielaanvraag worden aangebracht, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020, RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Bij de beoordeling of een stuk een “nieuw gegeven” uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet moet dan ook niet enkel worden nagegaan of dit stuk dateert van of in het bezit is gekomen na de laatste nuttige fase in de vorige asielprocedure, maar moet in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tevens worden onderzocht of het als nieuw bijgebrachte stuk betrekking heeft

op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure waarin de verzoeker dit stuk had kunnen voorleggen. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

De Raad merkt op dat ook situaties, en dus niet alleen feiten, die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure hierbij in overweging kunnen worden genomen. Het betoog van de verzoeker dat het absurd is dat enkel vervolgingsfeiten in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking zouden kunnen worden genomen, strookt niet met het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en evenmin vitiëert de verzoeker hiermee het duidelijke oordeel van de verweerder *“dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”*.

3.3.2.11. Bij zijn betoog omtrent het kopie van zijn paspoort beperkt de verzoeker zich tot de loutere en vage bewering dat zijn toenmalige advocaat hem afraadde om dit paspoort reeds bij de tweede asielaanvraag neer te leggen. De verzoeker erkent echter dat hij dit paspoort reeds wou aanbrengen tijdens zijn tweede asielprocedure. Aangezien de verzoeker gehouden is zijn volle medewerking te verlenen aan de procedure met betrekking tot de door hem ingediende tweede asielaanvraag en de bewijslast met betrekking tot het asielverzoek in principe op zijn schouders rust, kunnen de beweerde demarches van de toenmalige advocaat hoe dan ook niet worden aanvaard als een overmacht om stukken, waarvan de verzoeker geacht wordt te weten dat deze ten zeerste van belang zijn voor het beoordelen van zijn asielverzoek, niet aan de bevoegde asielinstanties voor te leggen. Aangezien de verzoeker zelf verklaart dat het paspoort werd afgeleverd te Brussel op 21 november 2011 en dat hij dit paspoort bij zijn tweede asielprocedure wilde voorleggen, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verweerder om te oordelen dat de verzoeker dit stuk reeds tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag had kunnen voorleggen. De verweerder kon dan ook in alle redelijkheid vaststellen dat de voorgelegde kopie van het verzoekers paspoort niet nieuw is. Deze vaststelling volstaat reeds om dit kopie niet in aanmerking te nemen als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De kritiek die de verzoeker uitoefent tegen de bevinding van de verweerder dat de bewijswaarde van kopies gering is, is dan ook gericht tegen een ten overvloede gegeven motivering, zodat deze kritiek prima facie niet dienstig is.

3.3.2.12. Waar de verzoeker stelt dat hij het attest van de ambassade niet eerder kon voorleggen omdat het werd uitgereikt op 22 november 2012, wordt vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier inderdaad blijkt dat dit attest werd afgeleverd op 22 november 2012. De Raad dient echter op te merken dat dat het voorgelegde attest weliswaar 'nieuw' kan zijn in die zin dat hij nog niet eerder ter kennis kon worden gebracht van de bevoegde asielinstanties, maar dat de verzoeker met dit betoog nog niet aantoont dat dit attest kan worden beschouwd als een gegeven dat betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling dit had kunnen aanbrengen (cf. RvS 13 april 2005, nr. 143.020), zoals vereist door artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verzoeker stelt dat dit attest de geloofwaardigheid omtrent zijn asielrelaas bevestigt.

De Raad wijst er op dat de verweerder bij zijn beoordeling van herhaalde asielaanvragen zoals voorzien in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ook kan nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c); RvS 4 december 2012, nr. 9 275 (c)). Bij gebrek aan een concrete duiding toegespitst op het specifieke asielrelaas van de verzoeker en betrokken op de concrete redengeving van de in het kader van de twee vorige asielprocedures genomen beslissingen en arrest, dient in de huidige stand van het geding te worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn betoog niet concreet aannemelijk maakt dat het attest van de Afghaanse ambassade de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas aantoont.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat de beoordeling van de verweerder omtrent het kwestieuze attest van de Afghaanse ambassade van 22 november 2012 moet worden gelezen in het licht van de

gehele motivering van de bestreden beslissing, waar tevens wordt geoordeeld dat de verzoeker zich opnieuw baseert op zijn initiële asielmotieven en waarbij globaal gezien, en dus met betrekking tot alle bij de derde asielaanvraag voorgelegde elementen wordt geoordeeld dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”*. De Raad stelt vast dat de verzoeker niet betwist dat hij zich opnieuw baseert op zijn initiële asielmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt en door de verzoeker ook niet wordt betwist het identiteitsdocument nr. 319691 reeds werd voorgelegd in het kader van de eerste asielrelaas, afgesloten met de beslissing van de commissaris-generaal dd. 25 januari 2007, maakt de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk hoe het attest van de Afghaanse ambassade, dat handelt over de inhoud van het reeds eerder voorgelegde identiteitsdocument nr. 319691, kan worden beschouwd als een nieuw gegeven met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij dit had kunnen aanbrengen.

3.3.2.13. Het arrest Hilal van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 6 maart 2001, handelt over een gedwongen repatriëring naar Tanzania waarin het reële karakter van het interne vluchtalternatief in het vasteland van Tanzania (ten opzichte van Zanzibar) aan de orde was en waarbij werd geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM was geschonden. De nieuwe elementen die aan het Hof werden voorgelegd betroffen met name elementen aangaande dit intern vluchtalternatief. Gelet de verzoeker *in casu* echter op geen enkele wijze aantoont hoe de voorgelegde stukken, waarmee blijkens het betoog van de verzoeker louter getracht wordt de afkomst en/of de nationaliteit te staven, op zichzelf een reëel risico kunnen aantonen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker met de loutere verwijzing naar het genoemde arrest van het EHRM op het eerste gezicht geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

De verzoeker kan *in casu* niet dienstig verwijzen naar het arrest 214 704 van de Raad van State, de arresten 28 796 en 77 655 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het arrest 148/2008 van het Grondwettelijk Hof. De in deze arresten behandelde zaken handelen immers over de bevoegdheid van de Raad inzake de beoordeling van “nieuwe gegevens” in het kader van beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal, waar het dus een beroep met volle rechtsmacht bij de Raad betreft. Inzake beroepen tegen de beslissingen waarbij een herhaalde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, *quod in casu*, beschikt de Raad overeenkomstig artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet enkel over een annulatiebevoegdheid, zodat de genoemde rechtspraak in het kader van het onderhavige verzoek niet dienstig kan worden aangevoerd.

Wat de verwijzing naar de arresten 84 948, 97 954 en 135 133 van de Raad van State betreft, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De verzoeker kan zich *in casu* dan ook niet dienstig op de genoemde arresten beroepen om een schending van de in het middel aangevoerde bepalingen aan te tonen.

3.3.2.14. In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat de verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op *prima facie* op deugdelijke, pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt machtsoverschrijding aannemelijk gemaakt.

3.3.2.15. Daar de beschouwingen van de verzoeker geen aanleiding geven tot de vaststelling dat verwerende partij onterecht toepassing maakte van de mogelijkheid om een *“meervoudige”* asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, moet gelet op artikel 51/8, derde lid van de

vreemdelingenwet geconcludeerd worden dat de onderhavige vordering gericht is tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, onontvankelijk is.

3.3.3. Over de grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM

3.3.3.1. De verzoeker haalt in zijn verzoekschrift, zoals bij de Raad ingediend op 9 januari 2013, een grief aan ontleend aan een van de bepalingen van het EVRM, met name voert hij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.3.2. Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, §48 ; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §291).

3.3.3.3. De verzoeker betoogt als volgt:

“Een uitwijzing van verzoekende partij zou tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Reden waarom het CGVS consequent subsidiaire bescherming toekent voor personen afkomstig uit Ghazni.”

3.3.3.4. De verzoeker blijkt aldus te blijven vasthouden aan zijn initiële asielrelaas, dat evenwel reeds in het kader van de tweede asielprocedure met het arrest nr. 90 237 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig werd afgedaan. In dit arrest werd geoordeeld dat niet aannemelijk was gemaakt dat de verzoeker voldoet aan de bepalingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en werd aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Voorts werd reeds bij de bespreking van het middel uiteengezet dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat door de verwerende partij op het eerste gezicht op goede gronden werd geoordeeld dat de verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (R.v.St. nr. 105.233 van 27 maart 2002, R.v.St. nr. 105.262 van 28 maart 2002, R.v.St. nr. 104.674 van 14 maart 2002). Gelet op het feit dat de verzoeker bij zijn oorspronkelijk verzoekschrift houdende de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zoals ingediend per aangetekend schrijven van 9 januari 2013 geen andere elementen aanbrengt dan deze met betrekking tot zijn oorspronkelijke asielrelaas en de nieuwe documenten die hij bij zijn tweede asielaanvraag heeft voorgelegd, is een schending van artikel 3 van het EVRM op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3.5. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat de verzoeker bij zijn vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wel uittreksels bijvoegt van een aantal internationale rapporten betreffende de situatie in Afghanistan. Daargelaten de vraag of de verzoeker in het kader van de onderhavige

vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ter ondersteuning van de aangevoerde middelen nieuwe gegevens zou kunnen aanbrengen die niet werden aangebracht in het oorspronkelijke verzoekschrift tot schorsing, stelt de Raad vast dat de verzoeker nalaat deze algemene rapporten op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepast tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het is in principe aan de verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen over de situatie in Afghanistan, zonder deze op zijn eigen situatie te betrekken, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door de verzoeker aangehaalde rapporten afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

3.3.3.6. De verzoeker maakt op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.3.4. Gelet op het voorgaande, wordt vastgesteld dat de verzoeker geen verdedigbare grief heeft.

3.3.5. De vordering tot schorsing is niet ontvankelijk. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2012 houden de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en dertien door:

mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. TRICOT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

C. DE GROOTE